

עיר שטוף בדמעות. הוא ביקש להתקבל ב הפועל ובקשתו נדחתה. כדי לעודדו נתן מרדכי לרדי את זוג כפפות האגרוף הרא שון והחל מלמדו את אומנות הזירה.

נזכר מרדכי: "מתחילה היה גועז, פיקה, בטוח בעצמו, זהיר ושקט, מהיר החלטה ומעל לכל, חסר רחמים ליריב. הוא היה מנצל כל הצלה עד הסוף המר של היריב." אך נקודתו הרגישה של דויד היתה בגאווה. כן, כאשר מרדכי היה מכה אותו מכות אימון קלות, היה מסמיך וצועק: "אל תשחק אתי, הכה!"

מרדכי העביר אותו מטיפולו לטיפול המ רכז של מכבי חיפה.

"ברכני-נא, אבי" אחר באו מפגשו ונצחונותיו הראשונים של דויד. הוא נטש לחלוטין את לימודיו את ביתו. אחר חילופי דברים חריפים בבית, החליט להיות עצמאי, לעזוב את הבית וללמוד מכניקה. לא היה זה דבר קל להתרכז במכניקה כשהוא היה הווה בהקיץ על הזירה.

דויד לא ניתק את קשריו עם ביתו, בכל זאת, בראשית התודש, לפני הופעתו המקצועית הראשונה בארצות-הברית, קיבל אביו,

התאגרפות כוכב ישראל

(ראה שער)

הקהל סביב הזירה המוארת במנורות קשת שאג למראה שני המתאגרפים שריקדו איש סביב רעהו תוך החלפת מכות מק רית. לפתע פתח אחד מן השניים בהתקפה כשהוא מלווה קול ילדתי צעקני שהיה גבר על הרעש הכללי: "תן לו, מרדכי, תן לו! שמאלית; שמאלית!"

היה זה ילד צנום בעל שערות ועיניים שחורות כפחם. הוא קפץ לעבר מדרגות זירת מכבי חיפה בשולחו את שמאלו לפ' ניו, כדי להראות למרדכי כיצד לתת לו.

צופה פחות מתלהב יעץ לילד לסתום את פיו ולהפסיק לצעוק. השיב דויד הקטן, מלא רוגז: "שתוק אתה בעצמך, זה האח שלי בהתקפה — מרדכי עובד!" אחר חזר ופנה לזירה: "תן לו, מרדכי! שמאלית!" ה' צופה השכן, יעקב שלדובסקי, לא היה יכול לדעת שתוך שנים מספר יארגן הוא את המסע הראשון לארצות-הברית של המתאגרף ה' ישראלי המקצועי הראשון, דויד עובד.

פנסים ואפים. מרדכי היה גיבורו של דויד. לכשיגדל, החליט הוא, יהיה גם הוא מתאגרף, בדיוק כמו מרדכי: חזק, אמיץ ומהיר. בינתיים הסתפק בקרבות לא מאורגנים נגד ילדי השכנים בחצר מגורים ה' פאית מאובקת. רובם של קרבות אלה הס' תיימו בביקורי אמות ילדי השכנים אצל הורי דויד שנאלצו לחזות בתערוכת פנסים ואפים שותתי דם, מלאכת ידי דויד.

הצעדים בהם נקט יעקב עובד, האב, לא עזרו. הוא נכנע לגורל שהבטיח כי אלוף התאגרפות נוסף יגדל במשפחת עובד. אחרי הכל אין להתפלא על חוסר המנוחה של דויד, היה האב רגיל לספר, "הרי הוא גולד ביום סוער למדי — פרוץ המאורעות בטבריה." משך שבוע לא ידע יעקב עובד, שלא העז לצאת לרחובות טבריה. אם אשתו ילדה לו בן או בת.

"לפאר ולרומם..." בדיוק 18 שנים יותר מאוחר, 26 באפריל 1954, חגג דויד עובד את יום הולדתו במטוס שירד בשדה התעופה של ניו-יורק, לה גרדיה. זאת הי' תה מתנת יום ההולדת שלי" אמר יעקב שלדובסקי, המנהל של דויד. כי משך שנים, מאז אותן צעקות בזירת מכבי, עקב שלדובסקי קי אחר התפתחותו של דויד, כאשר דויד היה לאלוף התאגרפות משקל-נוצה במס' גות על מתאגרפים מקומיים וזרים התקשר שלדובסקי עם מכס אורגנטיין, מנהל הקבו' צה האמריקאית במכבייה. אורגנטיין רצה לקחת עמו מתאגרף ישראלי לארצות-הברית כדי לאמן אותו, רצוי לאלופות העולם, "ל' פאר ולרומם שם ישראל בגויים." של' דובסקי המליץ על דויד. אורגנטיין הסכים לדעתו.

כך החלו חלומותיו של דויד מתגשמים. הוא היה ראוי לכך. משך שנים לא הגה ב' דבר מלבד הזירה. חבריו או שלא הבינו אותו או שלא שיתפו עצמם בחלומותיו. הוא היה לבד עם עצמו, עם חלומותיו ועם תק וחיותו. הוא היה מוכן לשאת, ונשא, בכל קרבן ובכל אכזבה, ובלבד לשמוע את הקול הקוסם של הגונג.

...הזוג הראשון. עוד בהיותו ילד היה דויד מסתלק מבית-הספר כדי לחזות באימוני גי הזירה. אחרי הכל מה היה יכול המורה, ליד הלוח, ללמדו שיהיה יותר חשוב ומו תח? משך שעות היה דויד עומד וצופה במתאגרף שהיה מכה בקצב, בשק החוק, או מקפץ על החבל. הוא ידע כי בגלל ברי חתו מבית-הספר צפוי לו עונש חמור ב' תו. אבל זה לא היה חשוב. ביתו האמיתי של דויד היה בזירה.

הודה אחיו מרדכי, כיום מכונאי בחיפה: "הוא התחיל מוקדם מדי, ובחלקה זו אש' מתני." כי דויד לא היה מניח למרדכי, ביק שו ללא הרף, ללמדו את תורת ההתאגר' פות. מרדכי לא רצה לעשות זאת, המשפחה התנגדה לכך.

אך פעם אחת מצא מרדכי את אחיו הצ' *

לדויד אחות וארבעה אחים. מלבד מר' דכי עובד, אלוף משקל תרנגול במכבייה השלישית מצטיינים גם שני אחים אחרים, יצחק ומשה, כמתאגרפי מכבי.

המשקה הזך
בבקבוק הצח

טמפו

משקה אמריקאי
מיוצר בישראל

ט ה ו ר ו מ ר ע נ ו

הופיעו מצוי למכירה בכניסות הספרים

הצד השני של המטבע

מאת אורי אבנרי

בבית-חולים הזיתי שוכב חייל פצוע קשה, שמעיו רוסקו עליידי צרור של מכות יריה מצרית. אין הוא יכול לאכול, לשתות או לישון. לידו שוכב אדם גוסס, משך לילה שלם, שעה ששכנו נאבק עם המוות, עוברים לנגד עיני הפצוע מאורעות המלחמה כפי שראה אותם בעיניו, משך שנה תמימה של קרבות אכזריים.

עובד ומנהלו שלדובסקי: "שתוק אתה בעצמך!"

כיום בעל בית מלון בטבריה, מכתב מבנו דויד: "ברכני-נא, אבי, כפי שהיית תמיד מברך אותי לפני כל הופעה בזירה." האב שלח את ברכתיו לדויד עלה על קברו של רבי מאיר בעל הנס כדי להתפלל לנצחון בנו.

"אל תדאגי, אחות" האב לא היה היחיד שקיבל מכתבים מדויד. אחותו, פלג' רנצה ירדי, אם לשני ילדים, שטיפלה בדויד עוד מימי ילדותו (אמם, מתילדה, חולה) קיבלה גם היא מכתב, אך בעל תוכן שונה: "אל תדאגי, אחות! אשלח לך מברק עם מ'ה אחת בלבד: נצחון!" בשבוע שעבר קיבלה פלורנצה את המברק בעל המלה ה' אחת. למרות שהיתה בטוחה כי תקבל מ' רק זה, הודתה היא: "בליל המפגש לא יכולתי לעצום עין!"

דויד גם לא הסתפק במברקים בני מלה אחת. הוא כתב הרבה מאד. הוא כתב על חוליות הפאר של מכס אורגנטיין בפרבר ניו-יורק. הוא כתב על אימוניו ועל בילוי יו, על חופשותיו ושעשועיו. אם כי מעולם לא היה דתי, הוא ביקר בבית-הכנסת בכל שבת. היה זה המקום היחיד בו היה יכול לשמוע מעט עברית. במכתבו האחרון גם ביקש את פלורנצה לשלוח לו חולצה תימ' גית רקומה: הוא רצה לתתה מתנה לנערה שפגש בניו-יורק.

* דויד עובד נוצח רק פעם אחת בזירה, עליידי המתאגרף פיבוק, אך גבר עליו ב' הזדמנות הבאה.

** בשדה התעופה לוד, לפני ההמראה לניו יורק.